

خبر

۱۷۸ هزار دامنه اینترنتی فعال در کشور به ثبت رسید

مدیر ثبت دامنه‌های اینترنتی کشور از ثبت بیش از پنج هزار و ۶۶۶ دامنه با پسوند فارسی دات‌ایران خبر داد و گفت: تاکنون ۱۷۸ هزار دامنه اینترنتی در کشور به ثبت رسیده که دامنه لاتین IR بیشترین آمار را به خود اختصاص داده است. به گزارش فارس علیرضا صالح همچنین شمار دامنه‌های اینترنتی به ثبت‌رسیده با پسوند لاتین دات IR را ۱۶۷ هزار و ۴۷۴ دامنه عنوان کرد و اظهار داشت: بیشترین دامنه‌هایی که در کشور به ثبت می‌رسد طبق آمارهای موجود مربوط به دامنه لاتین ایران است و تقاضا برای دامنه فارسی هنوز چشمگیر نیست. وی با تأکید بر اینکه شمار دامنه‌های اینترنتی فعال در کشور هم‌اکنون ۱۷۸ هزار و ۱۱ دامنه است، تصریح کرد: در این میان پنج هزار و ۶۶۶ دامنه اینترنتی با پسوند فارسی دات ایران فعال است. همچنین دو هزار و ۲۸۱ دامنه با پسوند CO.IR و یک‌هزار و ۳۴۰ دامنه اینترنتی با پسوند AC.IR در کشور به ثبت رسیده است. صالح اضافه کرد: طبق آخرین آمار تاکنون ۳۷۳ دامنه اینترنتی با پسوند GOV.IR در کشور فعال است و از دیگر دامنه‌های ثبت‌شده و فعال در کشور می‌توان به ۳۴۰ مورد ثبت دامنه اینترنتی با پسوند SCH.IR، حدود ۲۷۵ مورد پسوند ORG.IR، حدود ۱۱۶ مورد پسوند ID.IR و حدود ۴۶ مورد دامنه اینترنتی با پسوند NET.IR اشاره کرد. بنا بر این گزارش سازمان نظارت بر نام‌ها و ارقام اینترنتی (آیکان) اواخر مهرماه امسال موافقت خود را نسبت به ثبت دامنه ملی «دات ایران» اعلام کرد. بر اساس آن فعالیت دامنه اینترنتی «قطعه-ایران» که تمامی ورزش‌ها و سیستم‌های روز دنیا را پشتیبانی می‌کند حداکثر تا شش ماه آینده آغاز خواهد شد. هم‌اکنون ثبت این دامنه‌ها انجام می‌شود اما تا کمتر از شش ماه آینده امکان نوشتن آدرس‌های اینترنتی با حروف فارسی و از راست به چپ ممکن می‌شود. صالح پیش از این نیز از رتبه اول شهر تهران در ثبت دامنه‌های اینترنتی در میان سایر شهرها و استان‌های کشور خبر داده و گفته بود: در بحث ثبت دامنه‌های اینترنتی شاهد اختلاف زیاد تهران با سایر شهرها هستیم به نحوی که تقریباً شهر تهران دو برابر دیگر استان‌ها دامنه اینترنتی ثبت کرده است. به گفته‌وی استان تهران و استان خراسان رضوی و شهرهای شیراز، کرج، تبریز، قم، یزد، اهواز و کرمان پس از تهران در رتبه‌های بعدی ثبت دامنه اینترنتی در کشور قرار دارند.

صفحه کلید بلوتوثی مجهز به چراغ قوه لیزری

یک شرکت چینی صفحه کلید کوچک چندمنظوره‌ای را عرضه کرده است که از طریق بلوتوث به رایانه و تلفن همراه هوشمند متصل می‌شود و دارای ماوس پدمانند و چراغ قوه لیزری است. به گزارش ای‌تی‌ایران، شرکت Chinavasion دستگاه الکترونیک کوچک چندمنظوره‌ای را عرضه کرده که همانند یک چاقوی سوئیسی قادر است به طور همزمان عملکردهای مختلفی را انجام دهد. این دستگاه الکترونیکی یک صفحه کلید QWERTY ۱۰ انگشتی متشکل از ۷۲ کلید است. این صفحه کلید بسیار کوچک و در ابعاد یک کنترل‌کننده تلویزیون است، اما علاوه بر برخورداری از تمام کلیدهای یک صفحه کلید در ابعاد طبیعی در گوشه راست خود یک «پد لمسی» (ماوس حسی ویژه نتوبوک‌ها) هم دارد. این صفحه کلید همچنین مجهز به یک چراغ قوه لیزری است که در زمان ارائه کنفرانس‌ها بسیار مفید است. این وسیله از طریق اتصال بلوتوث و حداکثر از فاصله ۲۰ متری می‌تواند به دستگاه رایانه متصل شود و با سیستم عامل‌های ویندوز، مک، لینوکس، وین مو ۵، نوکیا سیمبیان سری ۶، پالستین ۳ و اندروید سازگاری دارد. این دستگاه به ویژه برای تبدیل کردن لوح- رایانه‌هایی چون «آی پد» و تلفن‌های همراه هوشمند تمام لمسی چون «یفون» به یک «مینی نت‌بوک» بسیار کاربردی بوده و همچنین برای ارائه کنفرانس‌ها و افزایش تحرک سخنران بسیار مفید است. بر اساس گزارش Techabook، باری این صفحه کلید با سطح استفاده متوسط به مدت یک هفته شارژ می‌ماند و از طریق اتصال به پورت «یواس‌بی» قابل شارژ است. این مینی صفحه کلید بلوتوث حدود ۴۵ دلار آمریکا قیمت دارد.

نتوبوک گوگل رونمایی شد

گوگل دیروز از نتوبوک جدید خود که با سیستم عامل کروم کار می‌کند رونمایی کرد. به گزارش ایسنا، گوگل در سال ۲۰۰۹ اعلام کرد یک نتوبوک با سیستم عامل کروم به بازار عرضه خواهد کرد که این خبر نظر شرکت‌های ایسر، دل و سایرین را جلب کرد اما هنوز هیچ شرکتی به طور رسمی تولید این محصول را برعهده نرفته است.قرار است تنها ۶۵ هزار دستگاه از این نتوبوک تولید و به دوستان و آشنایان گوگل فروخته شود؛ این نتوبوک‌ها دارای پردازشگر اتم هستند و گمانه‌زنی‌ها حاکی از آن است که شرکت ایسر تولید این محصول را برعهده بگیرد.

□

سال ۲۰۱۳ سال کتابخوان الکترونیکی است

تحلیلگران پیش‌بینی کرده‌اند فروش کتابخوان‌های الکترونیکی تا سال ۲۰۱۳ رشد فوق‌العاده‌ای داشته باشد. به گزارش موبنا، تاکنون کتابخوان‌های الکترونیکی بیشتر محدود به ایالات متحده آمریکا بوده و توسط کیندل آمازون، برنز و نوبل و کتابخوان‌های سونی اشباع شده بود. اما بر اساس گزارش ABI Research، در طول سال ۲۰۱۳ بازار کتابخوان‌های الکترونیکی گسترش خواهد یافت و بیش از ۳۰ میلیون کتابخوان در طول این سال به فروش خواهد رسید که نسبت به سال ۲۰۱۲ رشد دوبرابری خواهد داشت. انتظار می‌رود تا دو یا سه سال آینده محتواهای دیجیتال در کشورهای دیگر نیز در دسترس کاربران قرار گیرد.

راه‌اندازی پورتال خرید الکترونیکی برای شهروندان،

ارائه سیستم‌های آموزشی برای شهروندان جهت برخورداری از دانش الکترونیکی،

راه‌اندازی مرکز پیامک به منظور استفاده شهروندان از خدمات ارزش افزوده تلفن همراه و بسیاری موارد دیگر همه جزء کارنامه فعالیتی استاد دانشکده مکانیک دانشگاه فنی تهران است که طی مدیریتش در مرکز گسترش فناوری اطلاعات- مگفا- به سرانجام رسید. حال اینک به محیط دانشگاه برگشته تا آموخته‌ها و تجربیاتش از تهیه و زی‌ساخت های توسعه‌ای و زمینه‌های به وجود آمدن شهر الکترونیکی را در خلال درس‌های مکانیک در اختیار دانشجویانش قرار دهد. محمدرضا حائری‌زدی بر این عقیده است که توسعه کشور بدون توسعه فناوری اطلاعات و ارتباطات محال است. از طرفی باید به همان اندازه که حاکمیت، دسترسی شهروندان به آب، برق و گاز را مهم دانسته و آن را یک نیاز اجتماعی می‌داند و برایش سرمایه‌گذاری می‌کند، باید فناوری

اطلاعات و ارتباطات را نیز یک نیاز دانسته و برای آن سرمایه‌گذاری کند. آنچه در ادامه می‌آید گپ و گفت ما با این استاد دانشگاه پس از پایان یک روز کاری در دفترش واقع در دانشکده مکانیک است.

— — —

— طی سال‌های اخیر طرح‌هایی در قالب مصوبات در زمینه تحقق شهر الکترونیکی تهیه و تدوین شده است و عموماً تمرکز بر این است که مردم خدمات را به صورت غیر ضروری دریافت کنند. حال در وهله نخست این پرسش مطرح بود که چه چیزهایی تشکیل‌دهنده شهر الکترونیکی است؟

شهر الکترونیکی مانند یک پورتالی است که هر شهروندی بدون محدودیت سنی بتواند به اطلاعات شفاف گسترده، کمتر آلوده کردن محیط زیست، کاهش رفت و آمدهای شهری و عدالت اجتماعی چرا که وقتی اطلاعات را در اختیار همه قرار ندهیم و عده‌ای نیز از برخی اطلاعات بی‌بهره باشند، شما در حق برخی‌ها بی‌عدالتی می‌کنید. — زمانی شاهد هستیم خدمات با نیازها هماهنگ شده و دیگر نیازی به فرهنگ‌سازی وجود ندارد. اما نکته اصلی این است که تا چه میزان این تقصیم اعتماد به یک شهروند داده می‌شود که خدماتی که دریافت می‌کند، دارای پشتوانه و ضمانت قانونی است؟ بسیاری دیده شده افرادی که کمتر به سمت حوزه خدمات الکترونیکی می‌روند، یکی از دغدغه‌هایشان، عدم تقصیم کالای خریداری شده است که آیا کالا در نهایت به درستی و صحیح به مقصد می‌رسد و اگر چنین نشد راهکارهای قانونی و حمایتی از شهروند چیست؟

نکته این است که برای تمامی موارد یادشده نمی‌توان تفکیکی قائل شد که آیا تعریف عامیانه است یا فنی. به هر حال تعریف، تعریف است. با این وجود الزامات فنی این است که برای انجام تمامی کارها باید زیرساخت‌های مناسب آن نیز فراهم باشد. زیرساخت‌هایی از جمله امنیت فضای تبادل اطلاعات، سرعت در دسترسی به اطلاعات، امکان تبادل اطلاعات، دسترسی به اطلاعات و ارائه اطلاعات شفاف. از نظر فنی چنانچه می‌خواهید خدماتی را غیر ضروری دریافت کنید باید پهنای باند وسیعی را نیز داشته باشید. اگر چنانچه سرعت دسترسی به اینترنت کند باشد، ارائه خدمات نیز به خوبی صورت نمی‌گیرد. باز اینکه باید بتوانید امنیت اطلاعات مبادله‌شده را تضمین کنید. اینها مواردی است که به لحاظ فنی مطرح می‌شود. — مساله دیگر این است که عموماً افرادی که در این زمینه فعالیت می‌کنند یا دولتی هستند یا خصوصی. دولت مدعی است زیرساخت‌ها فراهم می‌شود اما بخش خصوصی با زیرساخت‌ها هماهنگ نیست. در مقابل نیز بخش خصوصی بیان می‌کند، ما طرح‌ها و پروژه‌ها را فراهم می‌آوریم اما زیرساخت‌ها با ما هماهنگ نیست. ما به نوعی شاهد عدم تعامل و هماهنگی هستیم. حال برای رسیدن به این تعامل باید عموم موارد اعم از زیرساخت‌ها و اجراییات در اختیار دولت باشد یا بخش خصوصی؟ یا اگر قرار است هر دو طرف با هم فعالیت کنند، طرفین باید در چه سطحی از روابط قرار گیرند؟

هم بخش خصوصی و هم دولتی به نوعی مسائل را درست مطرح می‌کنند. در کشورهای پیشرفته به این نتیجه رسیده‌اند که برای بهره‌برداری از فناوری اطلاعات نهایت استفاده را از بخش مشاهده ببرند. ولی به هر حال حاکمیت همواره نگران است که چنانچه از بخش خصوصی استفاده کند، آن نکات کلیدی که در اختیار حاکمیت قرار دارد، از دست خواهد رفت. اگر چنانچه دولت نقش نظارتی داشته باشد، می‌تواند بهره‌برداری خوبی از توان بخش خصوصی داشته باشد. ولی همواره این مساله وجود داشته که دولت نگران است که برخی از اختیارات به بخش خصوصی داده شود. نکته دیگر آنکه درست است که هنوز با زیرساخت‌های مطلوب فاصله داریم ولی به صورت تاریخی که به کشور نگاه کنیم، همیشه این‌طور بوده که امکان فراهم شدن زیرساخت‌ها پیشتر از فرهنگ‌سازی است. یعنی فرهنگ‌سازی بسیار کندتر و دشوارتر است برای اینکه بتوان فرهنگ استفاده از ابزارهای جدید را جا انداخت. فرهنگ‌سازی زمانبر است. البته نیازها در سطح جامعه با آن چیزی که وجود دارد فاصله دارد.

— مساله دیگر در فرهنگ‌سازی این است که خدمات با نیازهای موجود در سطح جامعه هماهنگ نیست. نیازها جلوتر از خدمات حرکت می‌کند. راهکارهای

هماهنگ کردن نیازها با خدمات چیست؟

برای پاسخ به این سوال نظام بانکاری الکترونیکی را مثال می‌زنم. اگر چنانچه پول از حساب مشتری برای خرید کالا برداشت می‌شود ولی به حساب فروشنده واریز نمی‌شود، این مساله کافی است تا احساس امنیت را در مردم از بین ببرد. در نتیجه زمانی که درصد فراهم آوردن فرآیندهای تبادل اطلاعات الکترونیکی

آی‌تی

مدیرعامل سابق مرکز گسترش فناوری اطلاعات در گفت‌وگو با شرق:

شهر الکترونیکی نیاز به ارائه اطلاعات شفاف دارد

حامد شفیع

در کره جنوبی و ژاپن ۹۰ درصد مردم به پهنای باند ۱۰۰mbps دسترسی دارند. این پهنای باند بسیاری از امکانات از جمله دریافت خدمات بدون مراجعه به بیرون از خانه را فراهم می‌آورد. ولی ما وضعیت‌مان به این صورت است که دسترسی‌مان به اینترنت بین‌المللی ۱۲۸ کیلوبیت بر ثانیه است. در برنامه پنجم قرار است بیش از ۵۰ درصد مردم به اینترنت با پهنای باند ۵۱۲ برسند. البته صحبت بر سر این است که اینترنت ۲۰ مگابیت را نیز به مردم ارائه دهند. در سال ۲۰۰۷، نزدیک به ۱۸ میلیون نفر در ایران به اینترنت متصل بودند که البته در مورد این آمار بحث‌های زیادی مطرح است. در بین ۱۲۹ کشور از نظر ضریب نفوذ اینترنت در رتبه ۶۹ قرار داریم. وضعیت ما با توجه به نیروی انسانی بالقوه‌ای که داریم و عطش بالای فناوری چندان مطلوب نیست. در بین کشورهای منطقه وضعیت مطلوبی نداریم. کشورهایی که توانسته‌اند رشد بسیار سریعی داشته باشند عزم مسوولان‌شان جدی بوده است تا امکانات لازم را فراهم کنند و سرمایه‌گذاری‌های قابل توجهی را روی این موضوع انجام دهند. برای مثال در کشورهای جنوب شرقی آسیا بین پنج تا شش درصد تولید ناخالصی ملی آنها سهم فناوری اطلاعات و ارتباطات است.

— زمانی که مطرح می‌شود اینترنت پرسرعت نیاز اصلی تحقق شهر الکترونیکی است و باید عموم مردم به اینترنت پرسرعت دسترسی داشته باشند، پس از بررسی متوجه می‌شویم این زیرساخت — اینترنت پرسرعت— به معنای واقعی که نیازها را پاسخ دهد، نیست. حال در این صورت می‌توان گفت که زیرساخت فراهم شده است؟ منظور از زیرساخت اینترنت پرسرعت چیست؟

زیرساخت‌ها تعریف خودشان را دارد. استانداردترین چیزی که در دنیا وجود دارد علم و فناوری بوده که ثابت شده است. شاخص‌های این مساله در دنیا تعریف شده است. چنانچه شما بخواهید در تعاریف رسمی بین‌المللی مورد بررسی قرار می‌گیرد، ضریب نفوذ اینترنت در کشور به کمتر از ۱۰ درصد

خواهد رسید. بر همین اساس آیا فکر نمی‌کنید که ما در زمینه زیرساخت‌ها- اینترنت پرسرعت- نیز باید دسته‌بندی‌ای را صورت دهیم تا مشخص شود آیا اساساً زیرساختی برای شهر الکترونیکی فراهم شده یا نه؟ قطعاً همین طور است. به هر حال ما فاصله زیادی با جایگاهی که باید داشته باشد، داریم. — برخی از نهادها در ارائه خدمات دچار تردید یا به نوعی در ارائه اطلاعات دست و دلباز نیستند. پورتال‌هایی که راه‌اندازی می‌کنند، تنها به معرفی و کدام نهاد است؟ آیا اساساً باید در درون خود سازمان‌ها یک گروه نظارتی ایجاد شود؟

به طور طبیعی باید یک نهاد بالادستی برای این منظور وجود داشته باشد. دولت بر اساس وظایف حاکمیتی که دارد باید بر این مساله نظارت داشته باشد و مطرح شود که عدم ارائه اطلاعات به نوعی تخلف محسوب می‌شود و همچنین مردم نیز این حق را داشته باشند که در صورت عدم ارائه اطلاعات از سوی سازمان و عدم ارائه خدمات اعتراض کنند. این بخشی از کار است. در یک فضای باز و آزاد اقتصادی، مساله رفاقت سازمان‌ها با یکدیگر مطرح است. سازمان‌ها باید با یکدیگر رفاقت داشته باشند. این نیاز به فضای اقتصاد آزاد و خصوصی و رقابت بخش خصوصی دارد. — وضعیت مطلوبی که بیان کردید نسبت به خود کشور، وضعیت می‌شود یا نسبت به دیگر کشورها؟ همیشه مقایسه صورت می‌گیرد و باید این مقایسه صورت گیرد تا وضعیت مطلوب مشخص شود. باید تمامی شرایطی را که کشور ما دارد با کشورهای همسایه مقایسه کرد تا ببینیم در چه جایگاهی قرار داریم. بر اساس آمارهای سرانگشتی ما به سمت جلو حرکت کرده‌ایم. برای نمونه

که اطلاعات به صورت شفاف و دقیق در اختیار شهروندان قرار گیرد. اما در اینجا با یک پارادوکس روبه‌رو هستیم: در یک طرف قفسیه از تحقق شهر الکترونیکی صحبت می‌شود و در طرف دیگر دسترسی به اطلاعات محدود شده و اطلاعات شفاف‌ای ارائه نمی‌شود. چطور می‌توان هم شهر الکترونیکی داشت و هم اینکه دسترسی به اطلاعات را محدود کرد؟

حتی در برخی موارد این اطلاعات وجود ندارد. به هر حال قدم‌ها باید یکی‌یکی برداشته شود. اطلاعات جمع‌آوری شود و در اختیار مردم قرار گیرد و با مکانیسم‌هایی سعی شود که مساله عدم ارائه اطلاعات شفاف حل شود.

— بالاخره اگر دولت می‌خواهد شهر الکترونیکی را ایجاد کند، پیش‌فرض‌هایی وجود دارد که باید آنها را رعایت کند. اگر قرار نیست اطلاعات شفاف محدود شود، پس چرا طرح و برنامه‌های متعددی برای ایجاد شهر الکترونیکی تدوین و تهیه می‌شود؟

در این‌خصوص نیازمند برنامه‌ریزی و تغییر دیدگاه‌ها هستیم. در حقیقت باید این نگرش به وجود آید که چنانچه اطلاعات در اختیار شهروندان است، مورد استفاده متعارض قرار نمی‌گیرد. این حق مردم است که به اطلاعات دسترسی داشته باشند. بنابراین باید برای آن برنامه‌ریزی صورت گیرد. نکته دیگر این است که به خاطر محدودیت‌ها این نگرانی هست که مبادا ارائه اطلاعات شفاف مشکلاتی را به لحاظ فرهنگی به وجود آورد. این در همه زمینه‌ها وجود دارد که باید مشکلات را به نوعی برطرف کرد. مشکلات فناوری هم تنها به دست خود فناوری حل می‌شود.

— زمانی که از نهادهای ارائه‌دهنده خدمات پرسیده می‌شود که چرا اطلاعات شفاف در اختیار مردم قرار نمی‌دهند، این پاسخ را می‌دهند که چه اعتمادی از سوی شهروندان وجود دارد که در صورت دسترسی به این اطلاعات، از آن علیه ما استفاده نکرده و مشکل‌ساز نشود. همین مساله برای شهروندان به نوعی دیگر وجود دارد که مطرح می‌کنند چه اعتمادی از سوی یک نهاد به ما داده می‌شود که این اطلاعات صحیح است. در این میان ما با یک واژه اعتماد و عدم اعتماد روبه‌رو هستیم. چطور می‌توان دو طرف را به یک اعتماد متقابل سوق داد؟ اینجا نیاز به آسیب‌شناسی فرهنگی دارد. به واسطه اتفاقات تاریخی که در کشور روی داده همه درونگراییم و همه چیز را در حول و جوش خودمان می‌بینیم. بنابراین با آسیب‌شناسی که صورت می‌گیرد باید همه این احساس را داشته باشند که مساله برد-برد است. یعنی اگر من اطلاعات درست را در اختیار دیگران قرار دهم و دیگران احساس کنند که این اطلاعات صحیح است، هر دو طرف از این مساله نفع می‌بریم. اگر اطلاعات شفاف و دقیق به مردم داده شود، میزان پاسخگویی به متقاضیان نیز کمتر خواهد شد. — کارشناسان معتقدند زمانی شهر الکترونیکی محقق خواهد شد که در یک شهر ما شاهد شهروندان الکترونیکی باشیم و زمانی شهروند الکترونیکی به وجود می‌آید که آن شهروند دارای سواد الکترونیکی باشد. چگونه می‌توان این پروسه را در کشور پیاده‌سازی کرد که ما از سواد الکترونیکی به شهر الکترونیکی برسیم؟

بخش خصوصی باید در تمامی پروسه‌ها و فرآیندها دخالت و فعالیت کند. از طرفی نمی‌توان منکر نقش حاکمیت بود. کلید حل این مساله نیز آموزش است. حداقل آموزش یک شهروند این است که از مهارت‌های اولیه کامپیوتر برخوردار باشد ولی به غیر از این افرادی که در حال برنامه‌ریزی هستند باید دانش را به حدی آسان ارائه کنند که شهروندان بتوانند از خدمات و ابزارها استفاده کنند. برای مثال زمانی که ویندوز ۷ ساخته شد، تبلیغ این بود که «حتی مادر من هم می‌تواند از ویندوز استفاده کند». ما نمی‌خواهیم به سمتی برویم که همه شهروندان متخصص فناوری اطلاعات و ارتباطات شوند. ما می‌خواهیم به عنوان ابزار از این فناوری استفاده کنند تا نیازهای روزمره را برطرف کنند.

— چگونه باید آموزش صورت گیرد تا همه در یک سطح قرار گیرند؟ به عبارتی آموزش باید به چه صورتی انجام شود تا فردی که مثلاً در تهران یا کلاشهرها زندگی می‌کند به همان میزان به این ابزار آشناسی داشته باشد که فردی در دور ترین نقطه کشور. چگونه باید یکنواخت بودن سطح دانش افراد صورت گیرد؟

شما مثابه این مساله را در غیرالکترونیکی می‌توانید ببینید. افرادی که در دانشگاه‌های معتبر قبول می‌شوند، از نقاط مختلف هستند. بنابراین زمانی که نیاز وجود دارد، دسترسی به محتوا و منابع نیز فراهم می‌شود. من نقش حاکمیت را کم‌رنگ نمی‌بینم. همان طور که حاکمیت ایجاد راه، لوله‌کشی آب و… را ضرورت می‌داند، باید فناوری اطلاعات و ارتباطات را نیز مانند این ضرورت‌ها بداند و باید مانند این دانست که سیستم‌های برق برای روستاها کشیده می‌شود. — می‌توان این گونه برداشت کرد که همان طور که حاکمیت دسترسی به جاده، آب و برق را نیاز مردم دانسته و برای آن سرمایه‌گذاری می‌کند باید فناوری اطلاعات را نیز و حق شهروند برای دسترسی به آن بداند…

بله. این نیاز باید در ذهن به وجود آید و حاکمیت متوجه این مساله شود که بدون توسعه فناوری اطلاعات و ارتباطات توسعه کشور محال است. البته تا حدی به این نتیجه رسیداند.

سال پنجم ■ شماره ۱۳۳۱ شرق روزانه

نگاه آی‌تی □

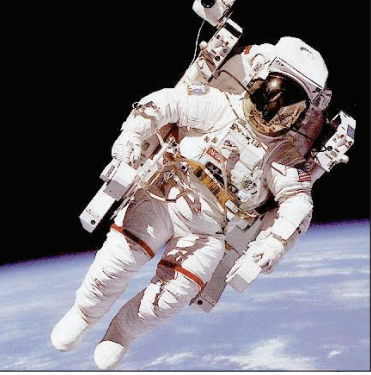
از اعزام به فضا تا اعزام به خارج از تهران آرام حامدی

در این هفته اخبار قابل توجهی از حوزه فناوری اطلاعات و ارتباطات کشور در رسانه‌ها منتشر شد از جمله اینکه سیاست‌های اعزام به فضا به وسیله سفینه در حال تهیه بوده که به گفته وزیر ارتباطات و فناوری اطلاعات فاز مطالعاتی طرح اعزام فضاؤنود ایرانی به فضا انجام شده و این طرح پس از تصویب شورای عالی فضایی وارد فاز عملیاتی می‌شود و گام‌های بعدی آن با سرعت بیشتری طی خواهد شد. از طرفی دیگر شرکت ارتباطات زیرساخت نیز به جمع نهادهایی پیوست که قرار است بخشی از کارمندان خود را به خارج از تهران انتقال دهد. مدیران این شرکت گفته‌اند با وجود اینکه بحث خروج از تهران هنوز برای شرکت ارتباطات زیرساخت الزامی نشده، هم‌اکنون حداقل چهار نفر از کارمندان نمایندگی‌های استانی در هر ۲۱ استان کشور از کارمندان منتقل‌شده از تهران هستند. شاید میان اعزام انسان به فضا و خروج برخی کارمندان زیرساخت از تهران به منظور کاهش جمعیت ارتباطی وجود داشته باشد. از طرفی مقام‌مقام وزیر ارتباطات و فناوری اطلاعات از راه‌اندازی آزمایشی اپراتور چهارم فناوری اطلاعات خبر داد. این در حالی است که قرار نبود تا تصویب نهایی برنامه پنجم توسعه خبری از راه‌اندازی این اپراتور باشد اما به نظر می‌رسد تحمل مسوولان وزارت ارتباطات و فناوری اطلاعات تمام شده و می‌خواهند به صورت آزمایشی هم که شده، آن را راه‌اندازی کنند چرا که قائم مقام وزارت ارتباطات بیان کرده هنوز تصمیم نهایی در خصوص اپراتور چهارم از هیات دولت دریافت نشده ولی فعلاً تصمیم گرفته شده اپراتور چهارم در منطقه‌ای از شهر تهران به صورت پایلوت اجرا شود. از طرف دیگر در راستای امدادهای رایانه‌ای که از سوی سازمان فناوری اطلاعات ایران و مرکز تحقیقات مخابرات در زمینه پیشگیری از آسیب‌های رایانه‌ای و برخورد با حملات رایانه‌ای که در این زمینه طرح‌هایی نیز با عنوان «ماهر» «آ‌پا» و «گوهر» اجرا شده، صورت گرفته، در این هفته مسوولان سازمان فناوری اطلاعات از آغاز به کار پروژه «هانی‌نت ملی» خبر دادند که به گفته خودشان یک تله بدافزاری است. هرچند با وجود آغاز به کار پروژه‌های قبلی، گرم استاکن‌نت آمد و اطلاعات را به سرعت برد، به نظر می‌رسد به همین دلیل مسوولان به فکر ایجاد میانگین یک هزار و ۶۰۰ بدافزار با دام می‌اندازد. در پروژه «هانی‌نت» اطلاعات و داده‌هایی از قبیل

بنا بر اظهارات مسوولان این سازمان شبکه تله‌بدافزار

(هانی‌نت) که با هدف ثبت نقاط ضعف امنیتی سیستم‌های رایانه‌ای و نوع حمله به آنها در کشور به عنوان یک پروژه ملی تعریف شده، ماهانه به صورت میانگین یک هزار و ۶۰۰ بدافزار با دام می‌اندازد.

در پروژه «هانی‌نت» اطلاعات و داده‌هایی از قبیل

بدافزارهای موجود در شبکه و به ویژه بدافزارهای نانسانس، منبع ارسال بدافزار و حجم ارسال آن قابل شناسایی و ردیابی هستند. همچنین از سوی سازمان تنظیم مقررات و ارتباطات رادیویی این خبر انتشار یافت که در حال تهیه قوانین و مقررات حاکم بر محتوای فضای الکترونیکی هستند. به گفته مسوولان این سازمان: یکی از فعالیت‌های مهم ما در آینده نزدیک شناسایی، حذف و نابود کردن کالایی که برای کسانی که محتوایی ارائه می‌کنند، شرح ضوابطی تنظیم می‌کنیم، اینکه چه شده این نهاد رگولاتوری وارد حوزه محتوا، در دست بر قضا جزء شرح وظایف و تکالیف شورای عالی اطلاع‌رسانی بوده، شده است؛ پرسشی است که مسوولان رگولاتوری به آن در خبر خود پاسخ ندادند. از طرفی وزارت ارتباطات مکلف به تأمین پهنای باند مورد نیاز کاربران شد. این تکلیف بر اساس موارد پیشنهادی در برنامه پنجم توسعه بوده که با تصویب نمایندگان صورت گرفته است. به عبارتی در برنامه پنجم وزارت ارتباطات مکلف شده ایران را از لحاظ سرانه پهنای باند به جایگاه دوم منطقه برساند یعنی اکثر از خبر اول شدن گذشته. همچنین قرار است دفتر صدور گواهی دیجیتال وزارت ارتباطات و فناوری اطلاعات با محور وزیر بازرگانی افتتاح شود، اینکه چرا وزیر بازرگانی دفتر صدور گواهی دیجیتال وزارت ارتباطات و فناوری اطلاعات را افتتاح می‌کند به ماهیت بازرگانی و تجاری‌ای که دارد، مربوط می‌شود و اینکه این حوزه وزیر بازرگانی است نه وزیر ارتباطات و فناوری اطلاعات. و در نهایت خبری هم خارج از مجموعه وزارت ارتباطات و فناوری اطلاعات انتشار یافت مبنی بر اینکه بلیت الکترونیکی کشوری می‌شود. به گفته مسوولان شهرداری تهران، قرار است بلیت الکترونیکی به صورت سراسری در کل کشور اجرا شود. بماند اینکه در حال حاضر در مشهد و اصفهان بلیت‌ها الکترونیکی شده و دیگر خبری از بلیت کاغذی نبوده و به اجبار مردم باید از بلیت الکترونیکی استفاده کنند و هنوز در تهران این مساله اجبار نشده است. در نهایت اینکه مدیر ثبت دامنه‌های اینترنتی کشور از ثبت بیش از پنج هزار و ۶۶۶ دامنه با پسوند فارسی دات‌ایران خبر داده و بیان کرده تاکنون ۱۷۸ هزار دامنه اینترنتی در کشور به ثبت رسیده که ۱۷۸ لاتین II. بیشترین آمار را به خود اختصاص داده است.